

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 15:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af Arbejdstilsynets beføjelser ved arbejde i private hjem.

Af Charlotte Antonsen (V), Pia Christmas-Møller (KF) og Klaus Kjær (DF) m.fl.
(Fremsat 4/10 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Atter en gang har Folketinget fået forelagt et beslutningsforslag om begrænsninger i Arbejdstilsynets beføjelser ved arbejde i private hjem.

Vi har set mange af den slags forslag, senest var det i samlingen 2000/2001, men jeg vil godt afsløre, at jeg ikke er præget af genkendelsens glæde.

Regeringen har ikke tidligere kunnet tilslutte sig forslaget, og det er der bestemt heller ikke grundlag for at ændre holdning til. Det er fortsat min opfattelse, at den adgang, som Arbejdstilsynet efter arbejdsmiljøloven har til offentlige og private arbejdssteder, er nødvendig, hvis loven skal efterleves i overensstemmelse med dens formål.

Det er i øvrigt stadig ikke korrekt, når forslagsstillerne i beslutningsforslagets bemærkninger skriver, at Arbejdstilsynets mulighed for uberettiget indtrængen i private hjem skal begrænses til det absolutte minimum.

Det er nemlig sådan, at Arbejdstilsynet *ikke* trænger uberettiget ind i private hjem. Det har jeg tidligere påpeget i denne sal, men jeg må konstatere, at det ikke har fået forslagsstillerne til at genoverveje deres forslag. Det fremgår klart af arbejdsmiljølovens § 76, stk. 2, at Arbejdstilsynet har hjemmel til at føre tilsyn, også i private hjem.

Det er min opfattelse, at Arbejdstilsynet administrerer beføjelsen fornuftigt, tager de nødvendige hensyn, også når det drejer sig om private hjem, hvor der naturligvis skal udvises særlig konduite og respekt.

Beslutningsforslagets første del drejer sig om at begrænse Arbejdstilsynets adgang ved husligt arbejde i private hjem.

Det fremgår af forslagens bemærkninger, at der her tænkes særligt på hjemmehjælp i medfør

af serviceloven og husligt arbejde i medfør af lov om hjemmeservice.

Det burde være almindeligt kendt, også for forslagsstillerne, at hjemmehjælpsområdet er præget af alvorlige arbejdsmiljøproblemer, især tunge løft, især dårlige arbejdsstillinger, hvilket afspejles i det forhold, at der anmeldes mange arbejdsbetingede lidelser og mange ulykker.

Arbejdstilsynets tilsynsarbejde på dette område udføres i overensstemmelse med gældende retningslinjer og, vil jeg gerne understrege, i tæt samarbejde med kommunen. Arbejdstilsynet tager i disse situationer særlige hensyn. Når det skønnes nødvendigt at aflægge et tilsynsbesøg, sker besøget sammen med en repræsentant for kommunen, og hvis en borger modsætter sig tilsynsbesøg, forsøger Arbejdstilsynet at finde andre løsninger.

Jeg er helt enig i, at der skal udvises stor respekt for privatlivets fred, men problemerne på disse meget store og tunge arbejdsområder bevirker, at det vil være uacceptabelt at følge beslutningsforslaget.

Beslutningsforslagets anden del går ud på at begrænse Arbejdstilsynets beføjelser ved arbejde, som udføres af en privat person i dennes private bolig. Også her udfører Arbejdstilsynet sit tilsyn med respekt og konduite, og også her er det nødvendigt, at Arbejdstilsynet bevarer tilsynsadgangen.

For det første kan arbejdet jo være farligt, uanset om det udføres af en privatperson eller en professionel. Risikoen for nedstyrtning er jo ikke mindre for en privat ejer end for en tømrersvend, måske tværtimod.

For det andet vil det være yderst vanskeligt for Arbejdstilsynet i den konkrete situation at afgøre, om et givet arbejde i en privat bolig udføres af en privat person eller af en professionel. Derfor er det nødvendigt, at tilsynet bevarer sine beføjelser, og det er min opfattelse, at Arbejdstilsynet er meget, meget opmærksom på, at almindeligt husstandsarbejde kun undtagelsesvis gøres til genstand for tilsyn.

Beslutningsforslagets sidste begrænsning af Arbejdstilsynets beføjelser går ud på, at Arbejdstilsynet ikke skal føre tilsyn med arbejde, der udføres i private hjem for en arbejdsgiver. Også på det område vil det efter min opfattelse være i strid med sund fornuft at begrænse tilsynets beføjelser.

Forslaget vil efter dets ordlyd betyde, at professionelt arbejde i private hjem, f.eks. byggearbejder udført af tilkaldte håndværkere, vil være

uden tilsyn. Endvidere vil det arbejde, som arbejdstagere udfører hjemme for deres arbejdsgivere, og det er vist det arbejde, forslaget i realiteten handler om, ligeledes være uden tilsynskontrol. Begge former for arbejde skal naturligvis være omfattet af tilsynets tilsynsregler.

En begrænsning som den foreslåede vil indebære, at en stor og klart voksende gruppe af ansatte, der udfører arbejde for en arbejdsgiver i deres eget private hjem, vil blive afskåret fra stikprøvevist tilsyn, hvilket også kan få stor betydning for arbejdsgivernes incitament til at overholde arbejdsmiljølovgivningen.

Forslaget er formentlig også i strid med EU's rammedirektiv, hvorefter medlemslandene er forpligtet til at sikre fyldestgørende og effektiv kontrol og tilsyn med EU-reglerne om arbejdstagernes sikkerhed og sundhed. Rammedirektivet finder også anvendelse i forhold til arbejde, der udføres i private hjem, bortset fra hushjælp.

Det fremgår endelig af forslaget, at Arbejdstilsynet, uanset de foreslåede begrænsninger, i helt særlige tilfælde kan komme på kontrolbesøg. Det kan f.eks. være efter anmodning fra en arbejdstager ved klager eller ulykker, eller hvis Arbejdstilsynet har en begrundet mistanke om, at reglerne ikke bliver overholdt. Disse såkaldte udvidelser af de foreslåede begrænsninger gør ikke beslutningsforslaget mere spiseligt. Det vil give anledning til en række afgrænsningsproblemer, som vil gøre det yderst vanskeligt for tilsynet at afgøre, hvornår det egentlig vil være lovligt at udføre tilsynskontrol.

I øvrigt vil forslaget betyde en betragtelig forringelse af arbejdstagernes beskyttelse i henhold til arbejdsmiljølovens regler om tavshedspligt. Det vil jo være klart for arbejdsgiveren, at kommer Arbejdstilsynet på tilsynsbesøg, skyldes det formentlig en henvendelse fra arbejdstageren. Hvem skulle ellers tilkalde Arbejdstilsynet, når arbejdet foregår i et privat hjem?

Af disse mange tungtvejende grunde skal jeg meddele, at regeringen ikke kan støtte forslaget.

Carsten Hansen (S):

Jeg må sige, at når vi nu skal i gang med at behandle beslutningsforslag nr. B 15, så løber det mig faktisk rigtig koldt ned ad ryggen.

Det her er altså, hvad de tre store borgerlige partier – for nu har man jo fået tilslutning fra Dansk Folkeparti som medforslagsstiller – vil.

Man vil afskaffe mulighederne for Arbejdstilsynet for at komme ud og foretage stikprøve-

kontrol i private hjem. Jeg kunne i virkeligheden nøjes med at henvise til protokollen fra sidste år, beslutningsforslag nr. B 23 hed det, men jeg skal nu alligevel ridse op. Det er hele måden, man formulerer det på, hvis jeg må have lov til at citere: »Forslagsstillerne ønsker generelt, at Arbejdstilsynets mulighed for uberettiget indtrængen i private hjem begrænses til det absolut nødvendige minimum.« Alene her skal en offentlig instans, som gør et stort stykke arbejde, som vi har beordret dem til via lovgivningen, kaldes for »uberettiget indtrængen«. Jeg synes virkelig, det er grove løjer.

Jeg vil også sige, at jeg synes, at forslaget har ganske alvorlige konsekvenser for de mange af mine kolleger, der arbejder som rørsmede, og andre i private hjem, og ikke mindst på hele hjemmehjælpsområdet, hvor der jo virkelig er store arbejdsmiljøproblemer. Vi er i gang med at løse dem, BST osv., men her skal Arbejdstilsynet altså ikke have mulighed at komme ud og medvirke til at løse de store problemer, der ligger. Hvad med alle de tunge løft, de skæve arbejdsstillinger, der er i sektoren?

Selvfølger skal der tages rimelige hensyn, når man er i private hjem. Det er nu også min opfattelse, at det er det, der sker. Når man sådan følger området, er jeg i hvert fald ikke blevet gjort opmærksom på ret mange sager, hvor Arbejdstilsynet får klager over, at de har foretaget »uberettiget indtrængen i private hjem«, hvis jeg må have lov til at citere igen.

Der er også andre elementer, der er uacceptable i det her forslag, bl.a. at det formodentlig, som arbejdsministeren har nævnt, er i strid med EU's rammedirektiv. Det er da forbavsende, at partier går imod EU's rammedirektiv, selvfølgelig minus Dansk Folkeparti. Jeg ved ikke, om det måske er det, der gør, at de er gået med, for de er jo EU-modstandere.

Jeg må nok sige, at det værste selvfølgelig er det med Arbejdstilsynets tavshedspligt, men at man ikke kan lave andet end et rekvireret tilsyn, der betyder, at lønmodtageren hænges ud. Men det er måske meningen. Jeg ved det ikke.

Men helt overraskende er det i hvert fald ikke for forslagsstillerne, at vi selvfølgelig ikke kan støtte det her forslag, og jeg skal meddele på De Radikales vegne ved deres ordfører hr. Anders Samuelsen, der ikke kan være til stede i salen, at de heller ikke kan støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Klaus Kjær (DF):

Jeg kan forsikre hr. Carsten Hansen om, at det ikke er EU-reglerne, der er skyld i det her. Vi lader os ikke diktere i vores politiske opfattelse af, hvad EU måtte bestemme eller ikke bestemme.

Når vi er medforslagsstillere på det her, er det simpelt hen, fordi vi ønsker en yderligere beskyttelse af privatlivets fred. Det har været nævnt både fra hr. Carsten Hansens side og fra ministerens side, men når ordet »uberettiget« bruges, er det selvfølgelig i den folkelige betydning, og således som borgeren opfatter det, når borgeren føler, at der ikke er nogen rimelig anledning til, at man trænger ind i det private hjem, når det eksempelvis bare har karakter af stikprøvekontrol.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Der er noget, der tyder på, at forslaget her skal genfremsættes flere gange, før det er muligt at få hr. Carsten Hansen til at forstå, hvad der egentlig er hensigten med forslaget her.

Det, vi har taget udgangspunkt i, er privatlivets fred og boligens ukrænkelighed. Som bekendt er disse begreber grundlovsbeskyttede. Det er jo sådan, at selv hvis der foregår noget kriminelt i private hjem, og politiet af den grund ønsker at komme ind i det private hjem, skal der en dommerkendelse til.

Her har vi så nogle specielle regler, hvor man via lovgivning har givet tilladelse til at komme ind i private hjem uden dommerkendelse. Når man gør det, er vores synspunkt, at så skal det ske under en særlig hensyntagen til, at det er private boliger, vi taler om.

Det er grundfilosofien i forslaget her, at når Arbejdstilsynet opererer i private hjem, er der en række særlige hensyn, det skal tilgodeses, simpelt hen i respekt for de to begreber, som jeg startede mit indlæg med at tale om, nogle ganske særlige hensyn.

Det har vi så forsøgt at beskrive i beslutningsforslaget her. Vi deltager gerne i en diskussion med arbejdsministeren om, hvorvidt de formuleringer, vi har anvendt, er af guddommelig karakter eller måske kunne have været mere hensigtsmæssige. Det er da nok muligt. Ministeren med samt sine embedsmænd besidder jo en betydelig ekspertise i, hvordan sådanne regler bør udformes, for at de er korrekte, så vi opnår de formål, som vi har med reglerne, og så de ikke bliver misbrugt.

Det er så formålet med vores forslag, og vi kan så diskutere detaljerne i det.

Så har jeg faktisk indtryk af, når jeg især lytter til arbejdsministeren, ikke når jeg lytter til hr. Carsten Hansen, hr. Carsten Hansen er vistnok helt uforbederlig, men når jeg lytter til arbejdsministeren, at i realiteten følger man jo beslutningsforslaget her, uden at man har nogle regler om det.

Jamen det er så i og for sig ganske udmærket, men hvis det er tilfældet, kan det altså ikke passe, at de regler, som vi gør os til talsmænd for her, vil have de omfattende skadevirkninger, som vi får beskrevet her i dag.

Som sagt er udgangspunktet et ønske om hensyn til privatlivets fred. Det er i fuld respekt for, at Arbejdstilsynet har nogle opgaver, der skal løses i private hjem, ikke mindst inden for plejeområdet, som arbejdsministeren gjorde opmærksom på. Her er der jo megaproblemer med arbejdsmiljøet.

Det er ikke kun det, der foregår i private hjem, men i allerhøjeste grad også det, der foregår på de offentlige institutioner. Tilsynet skal naturligvis kunne finde sted, men disse to hensyn skal vi have tilgodeset samtidig.

Det er det, vi har forsøgt at beskrive, og vi deltager gerne i en diskussion om, hvorvidt der er nogle formuleringer, der skal ændres. Det væsentlige for os er, at vi får tilgodeset begge hensyn.

Lene Garsdal (SF):

I SF er vi bekymrede for det syn, som de borgerlige har på Arbejdstilsynets myndighedsrolle. Den der bemærkning om en uberettiget indtrængen i private hjem er også faldet os for brystet, for det fremgår jo klart, at Arbejdstilsynet har hjemmel til at føre tilsyn også i private hjem.

Jeg vil ikke gå dybere ind i selve indholdet, det har været nævnt flere gange tidligere her, men jeg vil tage hjemmehjælperområdet op.

Vi ved jo, at det er et område, som stadig væk er præget af store arbejdsmiljøproblemer, med tunge løft og dårlige arbejdsstillinger, og så er det, at vi ikke kan se fra SF's side, at den gruppe, som har et dårligt arbejdsmiljø, skulle være dårligere stillet, altså i og med, at den ikke kan få kontrolleret sit arbejdsmiljø af Arbejdstilsynet, sådan at den ud over det dårlige arbejdsmiljø også skal være en arbejdstagergruppe, for hvem de sædvanlige beskyttelsesregler ikke gælder. Det kan jeg simpelt hen ikke forstå.

Jeg vil gerne spørge, hvordan forslagsstillerne kan forklare og forsvare, at der gælder samme beskyttelsesregler, men at tilsynsreglerne er forskellige.

Man er forhåbentlig ikke i tvivl om, at SF også er meget imod det her forslag.

Klaus Kjær (DF):

Også for dette beslutningsforslags vedkomende er der tale om en genfremsettelse af beslutningsforslag nr. B 23 fra folketingsåret 2000-2001, dog med den ændring, at bl.a. Dansk Folkeparti nu er medforslagsstiller.

Vi finder fortsat, at Arbejdstilsynets muligheder for uberettiget indtrængen i private hjem begrænses til et absolut nødvendigt minimum, og vi lægger i den forbindelse stor vægt på, at Arbejdstilsynets arbejde udøves under former, der ikke virker krænkende for privatlivets fred, ikke mindst når det gælder hjemmehjælp hos ældre og invaliderede.

Derfor må kontrolbesøg i hjemmet som hovedregel ikke være uanmeldte og bør ikke foretages i forbindelse med arbejde i private boliger m.v., der udføres af medlemmer af den private husstand.

Såfremt der udføres arbejde for en arbejdsgiver i det private hjem, bør der alene kunne foretages kontrolbesøg, når helt særlige grunde taler herfor, og disse grunde kan f.eks. være, at besøget sker på anmodning fra arbejdstager – det er jo så også et svar til SF – idet arbejdstager selv kan bede om at få et tilsyn, hvis den pågældende arbejdstager føler, at arbejdsmiljøet ikke er i orden på den pågældende arbejdsplads. Så kan det ske ved klage over arbejdsstedets indretning eller over andre forhold, der kan betyde en fare for arbejdstageren, ved arbejdsulykker og ved begrundet mistanke om, at gældende miljøregler ikke overholdes.

Som medforslagsstiller kan Dansk Folkeparti naturligvis støtte beslutningsforslaget.

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil gerne gentage, at der er ingen politiske point at score i at genfremsette et uændret forslag, når der ikke er sket nogen ændringer i tingenes sammensætning eller i de ting, der foregår udenfor.

For et syns skyld vil jeg igen repetere over for forslagsstillerne, at Arbejdstilsynet har til opgave at kontrollere, at arbejdsmiljølovgivningen overholdes, at arbejdet i almindelighed udføres sundheds- og sikkerhedsmæssigt forsvarligt, og

at det selvfølgelig skal gælde, uanset hvor arbejdet foregår. Uanset om man gør rent på en skole, på Christiansborg eller som led i en hjemmeserviceordning i et privat hjem, uanset om man giver en ældre medborger bad som hjemmehjælper eller som ansat på et plejehjem, uanset om man er fabriks- eller hjemmesyerske, skal arbejdet foregå under ordentlige forhold, og Arbejdstilsynets forpligtelser skal selvfølgelig gælde, uanset hvor arbejdet foregår.

Når det er sagt, er det selvfølgelig logik for burhøns, at Arbejdstilsynet i sin tilsynsforpligtelse må tage et behørigt hensyn til privatlivets fred. Men gør det ikke også det? Jeg har i hvert fald ikke været vidende om nævneværdige problemer i den sammenhæng. Man kan vel tværtimod sige, at Arbejdstilsynet på grund af de alt for knappe ressourcer har mere end almindeligt svært ved at løfte opgaven med faktisk at kontrollere arbejdsforholdene i private hjem.

Derfor må konklusionen være, at det her forslag er udtryk for proportionsforvrængning, som måske mest af alt er udtryk for, at forslagsstillerne helst ser Arbejdstilsynets beføjelser yderligere forringet overalt på arbejdsmarkedet.

Når hr. Knud Erik Kirkegaard siger, at arbejdsministerens konstatering af, at reglerne faktisk følges, ligesom skulle være en dokumentation af, at så var det godt at lave reglerne, vil jeg sige, at for mig er det egentlig nærmest udtryk for det modsatte, for det, der er interessant, er jo netop, at i den tilspidsede situation, hvor arbejdsmiljølovgivningen ikke overholdes, skal beføjelserne være der til at gå ind at kontrollere det.

Så derfor er argumentationen efter min mening fuldstændig forvrøvet, og Enhedslisten er stadig imod det her forslag.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg synes, at jeg med dette forslag kommer ud i nogle lidt vanskelige afvejninger.

Den konservative ordfører talte meget om privatlivets fred, og det er jeg meget enig i, men samtidig er der jo faktisk nogle opgaver, der bliver løst i de private hjem, som er rimelig farlige. Jeg har selv flere børn, og jeg har også haft studerende, der har boet hos os, efter at vores børn er flyttet hjemmefra, som har været hjemmehjælpere. De har beskrevet nogle af de opgaver for mig, og de er jo faktisk rimelig farlige. Så jeg tror, at hvis vi ikke er forsigtige her, kan vi altså komme til at svigte eksempelvis en gruppe hjemmehjælpere, som kan få nogle meget ube-

hagelige og måske varige rygskeer, hvis vi ikke er meget påpasselige med at sikre et godt arbejdsmiljø.

Hvor finder vi balancen mellem at beskytte privatlivets fred og samtidig også beskytte dem, der gør et stort og nyttigt arbejde? Nu tog jeg hjemmehjælpere, fordi jeg har drøftet det med adskillige, man naturligt kan drøfte det med, bl.a. sine børn, men andre arbejdsopgaver er også nævnt.

Jeg har nogle betænkeligheder ved det her beslutningsforslag. Jeg er enig i privatlivets fred, men er det ikke muligt at sikre et på en gang godt arbejdsmiljø og samtidig få det sikret på en sådan måde, at det sker i fuld respekt for privatlivets fred? Det synes jeg at jeg gerne vil have undersøgt under udvalgsarbejdet.

Som jeg har læst forslaget, er det ikke sådan, at det springer i øjnene på mig, at jeg skal støtte dette forslag. Det må jeg sige.

Jens Vibjerg (V):

Arbejdsministeren synes, det er i orden, at Arbejdstilsynet kommer uanmeldt i private hjem. Det er klart, at her er en forskel mellem forslagsstillerne og regeringen, for vi synes netop, at man skal anmelde det på forhånd, inden man kommer, når vi snakker om private hjem.

Det ligger jo klart, og det er så også til andre ordførere, i forslaget, at er der et behov, har man også mulighederne. Hvis man har læst bemærkningerne til forslaget, og det kunne jeg forstå på flere af ordførerne at det har man ikke, i hvert fald ikke til hele forslaget, er der netop åbnet for, at hvis der er problemer af den ene eller den anden karakter, kan man anmode Arbejdstilsynet om at komme og kigge på sagerne. Det kan være medarbejdere, det handler om, det kan være kommunen, og sker der en ulykke, vil det selvfølgelig også komme. Mulighederne er der altså, hvis der er problemer.

Det er simpelt hen en forskel i holdning mellem på den ene side de socialistiske partier i Folketingssalen og på den anden side forslagsstillerne. Det med privatlivets fred, det med boligens ukrænkelighed, som den konservative ordfører, hr. Knud Erik Kirkegaard, fremhævede, tager de socialistiske partier og regeringen meget afslappet på. Det er der, vi har forskellen, for vi synes, at det skal man respektere.

Til hr. Flemming Kofod-Svendsen vil jeg også godt sige, at selvfølgelig er det en vanskelig opgave her, men vi mener rent faktisk, at med de pinde, der i bemærkningerne står nederst på

side 2, skulle der være taget højde for de betænkeligheder, man kan have.

Med de kommentarer, der er kommet, kan jeg jo selvfølgelig godt høre, at forslaget måske kan få en lidt tung gang i Folketinget, men så må vi jo håbe, at befolkningen og vælgerne kan se, at det her forslag gør en forskel.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Nu håber jeg sandelig ikke, at dette sidste meget, meget overbevisende indlæg fra hr. Jens Vibjerg har flyttet balancepunktet i salen, for jeg har under debatten glædet mig over, at jeg kan konstatere, at der heller ikke denne gang er flertal for beslutningsforslaget.

På den baggrund vil jeg egentlig godt tage tråden op fra et af de tidligere beslutningsforslag, hvor hr. Knud Erik Kirkegaard lovede, at hvis det beslutningsforslag ikke blev vedtaget, så blev det ikke fremsat igen.

Kunne man ikke godt fremsætte det samme løfte i denne sag, at hvis det ikke bliver vedtaget denne gang, så bliver det ikke genfremsat, for der er overhovedet ikke nogen praktisk begrundelse for forslaget? Det er netop sådan, at Arbejdstilsynet udviser den respekt og konduite, som skal udvises, fordi vi skal tage hensyn til privatlivets fred og boligens ukrænkelighed.

Hr. Knud Erik Kirkegaard ved, at hvis der er situationer, hvor en offentlig myndighed krænker, optræder krænkende, kan man som minister være meget, meget sikker på, at så får man henvendelser om det.

Jeg glæder mig over, at siden 23. marts 1998 – og sikkert også før – har Arbejdstilsynet udvist den konduite og den respekt, der gør, at der i hvert fald ikke er rettet henvendelse til den ansvarlige minister om, at man har følt sig krænkede.

Jeg synes, det er en teoretisk problemstilling, vi diskuterer, når det nu har vist sig, at man faktisk er i stand til at optræde med den respekt og den konduite, man naturligvis skal, og samtidig formår at føre et tilsyn, for som hr. Flemming Kofod-Svendsen så rigtigt understregede, er der jo arbejdsfunktioner, f.eks. hjemmehjælperfunktioner, der udføres i private hjem, hvor forholdene ikke altid er hensigtsmæssige, og hvor der er en risiko for, at der opstår skader på den pågældende hjemmehjælper. Derfor er det vigtigt, som fru Jette Gottlieb understregede det, at man har muligheden.

Ved at have lyttet til nogle af forslagsstillerens indlæg får man jo næsten indtrykket af, at det er

daglig praksis, at Arbejdstilsynet sparkes dørene ind i private hjem. Sådan er virkeligheden ikke, og sådan skal virkeligheden heller ikke være.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jamen hvis man i dag lever op til beslutningsforslaget, burde ministeren jo ikke have noget problem med at gennemføre forslaget.

Nej, sandheden er jo, at ministeren, at regeringen ønsker, at Arbejdstilsynet skal have de her beføjelser, fordi man ikke ønsker at respektere privatlivets fred og privatboligens ukrænkelighed.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg kan sige til arbejdsministeren, at jeg bestemt ikke vil afvise muligheden for, at det her forslag kan blive overflødiggjort, og jeg forstod nærmest igen arbejdsministeren på den måde, at det var unødvendigt at gennemføre beslutningsforslaget her, fordi de intentioner, der lå i forslaget, i forvejen var tilgodeset gennem den praksis, man har i Arbejdstilsynet.

Hvis arbejdsministeren måske under et samråd i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg kan bekræfte og dokumentere, at det forholder sig sådan, vil jeg godt overveje, om det ikke er sidste gang, vi har set det her forslag i Folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 16:

Forslag til folketingsbeslutning om undtagelse fra arbejdsmiljølovens regler om hviletid og fridøgn ved hjemmearbejde.

Af Charlotte Antonsen (V), Pia Christmas-Møller (KF), Klaus Kjær (DF) og Ebbe Kalnæs (CD) m.fl.

(Fremsat 4/10 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Der er ligesom ved de to forudgående beslutningsforslag tale om en genfremsættelse.

Jeg kan måske lidt bedre forstå, at den her sag er på dagsordenen i dag, og det frygtede jeg sidst, vi diskuterede et lignende beslutningsforslag, at den ville komme.

Jeg vil ikke spille Tingets tid med en lang udredning, men alene kort gentage regeringens holdning:

Forslagsstillerne går ud fra, at alle former for hjemmearbejde kan undtages fra arbejdstidsdirektivets artikel 17, stk. 1. De ser bort fra, at hjemmearbejde kan være vidt forskellige ting. Det kan spænde fra en dagplejemor, der fast arbejder hjemme, til en programmør, som hjemmefra lægger en sidste hånd på en opgave.

Der står sort på hvidt i artikel 17, stk. 1, at 11-timers-reglen kun kan fraviges, når arbejdstidens længde ikke kan måles eller fastsættes, eller arbejdstageren selv kan fastsætte arbejdstidens længde, og når de generelle principper for beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed overholdes.

Artikel 17, stk. 1, giver altså ikke mulighed for generelt at undtage hjemmearbejde. Det er, om jeg så må sige, det juridiske grundlag for, at forslaget nødvendigvis må afvises igen. Men forslaget viser jo også, at der politisk set er lysår mellem forslagsstillerens krav om frit slag for arbejdsgiverne og regeringens krav om, at alle ansatte også skal sikres ordentlige arbejdsvilkår.

Forslagsstillerne synes at lide af den misforståelse, at teknologiske landvindinger er ensbetydende med, at de ansatte bare kan arbejde derudad. Det er fagre nye verden – altså for arbejdsgiverne. Som jeg har sagt før, ændrer teknologi en jo ikke ved, at der er tale om et ansættelses-